

на челоуѣшка ненависть, на адска злоба, кипнала противъ мене поради смѣлостта ми да говорѣ истината, да бичувамъ нищожеството; нека бѣдѣ падналѣ, като искупителна жертва на прогресса, на свѣтлината. . Ореолътъ на такава смъртъ е величественъ. Но какъ да стане това?

Докторътъ остави да рѣши въпроса извънъ хана, тури въ пазвата депешата и се захпти прѣзъ тѣснитѣ улици на селото въ планината.

Цѣла ношь докторъ Джанъ-Джанъ не можѣ да заспи — отъ вълнуващи мисли и отъ гладни дървеници. Той си прѣдставяше послѣдствията отъ депешата си; шумътъ, изумлението, което щеше да причини скръбната вѣстъ въ столицата; той си прѣдстави неизбежната реакция, незапний избликъ отъ симпатии, съжаления за тъй рано загиналий великъ талантъ, а подиръ това — цѣлий хоръ отъ въсфаления, отъ възхитени прѣвъзнасяния всичко онова, което той бѣ далъ на България и което тя губеше съ неговата смъртъ. Сега сичкитѣ страсти, глухи ненависти и тайни зависти, които бѣхж образували този заговоръ отъ мълчание около неговото име, щяхж да капитулиратъ и да се замѣнжтъ съ въсторгъ и адмирация. Хората прѣдпочиталъ да фърлятъ вѣнци възъ гроба на умрѣлитѣ, нежели цвѣта по пѣтя на живитѣ, понеже не имъ бъркатъ вече, не прѣчатъ на тѣснотата имъ, не плашатъ нищожеството имъ. Докторъ Джанъ-Джанъ четеше вече умствено, и цѣлъ покъртенъ, панегирически антрефилета и цѣли членове, дѣто му се мѣркахж чудно-сладостнитѣ за неговото самолюбие фрази: „Този младъ гений...“ „Този арсеналъ отъ науки!“ Тази рано покосена слава на България“... Тази нова велика жертва на нашата прѣстѣпна апатия!.. „Тѣ гъмжахж изъ редоветѣ, като драгоцѣнни камъне по златото на една корона. Джанъ-Джанъ даже се просълзи въ леглото си, умиление изпълни душата му; той даже видѣ